

Kadra Anglii - historia

2012-02-29

Pierwszy w historii mecz angielska reprezentacja narodowa zagrała 5 marca 1870 ze Szkocją. Meczu tego nie uznaje się jednak za oficjalny - zespół przeciwników był drużyną złożoną ze Szkotów mieszkających w Londynie i jego okolicach. Anglicy rozegrali w sumie pięć takich spotkań. Dopiero po jakimś czasie Federacja Angielska (Football Association) zdecydowała się zorganizować w pełni profesjonalny mecz. Rywalem znów była Szkocja, spotkanie odbyło się w Glasgow. Mecz ten zakończył się bezbramkowym remisem. Szkoci byli jedynymi rywalami Anglików przez kolejne sześć lat.

Drugim w historii rywalem Anglików była Walia. Spotkanie które zakończyło się wygraną Anglii 2:1, odbyło się 18 stycznia 1879 roku. Od tego czasu, aż do 18 lutego 1882, Anglicy rozgrywali mecze na przemian z Walią i Szkocją. Ich kolejnym rywalem została Irlandia. Anglicy odnieśli zwycięstwo 13:0 - do dziś jest to ich najwyższe zwycięstwo.

W kolejnych latach cztery drużyny z Wysp Brytyjskich grały ze sobą regularne sparingi. W 1884 rozgrywki sformalizowano i w ten sposób powstały British Home Championship. W Brytyjskich Domowych Mistrzostwach grano systemem ligowym. Swoją pierwszy start w turnieju Anglicy rozpoczęli od wygranej 8:1 z najsłabszą z drużyn - Irlandią, jednak porażka 0:1 w kolejnym spotkaniu ze Szkotami rozwiązała ich marzenia o triumfie w zawodach. W ostatnim spotkaniu Anglicy wygrali 4:0 z Walią. W pierwszych latach rozgrywek Anglicy byli w cieniu Szkotów - w 1884 i 1885 zajęli drugie miejsce. W 1886 Lwy Albionu w końcu wygrały, jednak - ex aequo ze Szkotami. Na pierwszy samodzielny tytuł Anglicy musieli czekać do 1888.

W 1908 roku Anglicy po raz pierwszy rozegrali mecze z drużynami spoza Wysp. Ich rywalami były reprezentacje Austrii, Węgier i Czech. Spotkania rozgrywano w Wiedniu, Budapeszcie i Pradze. Anglicy pokonali wszystkich rywali (Austriaków 6:1 i 11:1, Węgrów 7:0, a Czechów 4:0). Kolejny wyjazd na kontynent, ponownie do Austro - Węgier Anglicy zorganizowali w 1909 roku. W sumie w trzech meczach (dwóch z Węgrami i jednym z Austriakami), odnieśli trzy zwycięstwa strzelając 20 bramek, a tracąc tylko pięć. Po wybuchu wojny Anglicy grali wyłącznie mecze w ramach British Home Championship.

Anglicy swój pierwszy mecz po wojnie rozegrali prawie rok po jej zakończeniu. 25 października 1919 roku, zainaugurowali kolejną edycję British Home Championship. Powojenne mistrzostwa były dla Trzech Lwów zdecydowanie mniej udane niż te sprzed 1914: pierwszy raz wygrali dopiero w 1927, i to nie samodzielnie (razem ze Szkocją), zaś pierwszy samodzielny tytuł wywalczyli dopiero trzy lata później.

W dwudziestoleciu międzywojennym Anglicy grali coraz więcej meczów na kontynencie. Pierwszy z nich miał miejsce 21 maja 1921. Lwy Albionu wygrały bez większych problemów (2:0) z Belgią. W rewanżu, który odbył się niecałe dwa lata później Anglicy ponownie wygrali, tym razem 6:1.

Następnym rywalem z kontynentu byli Francuzi i dwukrotnie Szwedzi. Anglicy wygrali wszystkie te spotkania. Pierwszy remis z drużyną spoza wysp Anglicy odnotowali jesienią 1923 roku. Rywalem byli

znów Belgowie. Kolejne mecze z europejskimi drużynami kończyły się jednak ponownie zwycięstwami Anglików. Wspaniała, trwająca pięć lat, passę (3:1, 3:2, 6:0, 5:1 i 4:1 z Francją, 4:0, 5:3, 9:1, 3:1 i 5:1 z Belgią oraz 5:2 z Luksemburgiem) przerwali dopiero Hiszpanie, którzy 15 maja 1929 pokonali Anglię 4:3.

W roku 1930 odbyły się pierwsze mistrzostwa świata. Anglicy, mimo iż dostali na nie zaproszenie, odmówili gry. Podobnie postąpili cztery lata później. Pięć miesięcy po turnieju Anglicy w spotkaniu towarzyskim pokonali zdobywców tytułu – Włochów 3:2. Kolejne mistrzostwa świata rozpoczęły się w czerwcu 1938 roku we Francji. Anglicy ponownie odmówili przyjazdu i ponownie po jakimś czasie zmierzyli się z mistrzem (Włochami). Tym razem padł remis 2:2. Ostatni mecz przed II wojną światową Anglicy rozegrali 24 maja 1939 z Rumunią w Bukareszcie. Wygrali go 2:0. Po wybuchu wojny rozgrywki piłkarskie na Wyspach zredukowano, bądź zlikwidowano całkowicie. Reprezentacja miała zagrać ponownie dopiero po zakończeniu konfliktu.

Od 1872, aż do ostatniego przedwojennego meczu drużyna Anglii nie miała trenera. Co prawda przymierzano do tej funkcji Herberta Chapmana oraz Thomasa Whittakera jednak bez efektu końcowego. Na pierwszego trenera Anglia musiała poczekać do okresu powojennego.

W 1946 angielska federacja mianowała trenerem odpowiedzialnym za grę Anglii trzydziestotrzyletniego Waltera Winterbottoma. Młody szkoleniowiec pracę z kadrą rozpoczął od efektownego zwycięstwa nad Irlandią Północną 7:2. Anglia pod wodzą trenera zdobyła dwa razy z rzędu Mistrzostwa Brytyjskie – w 1947 i 1948.

Anglicy przyjęli zaproszenie na kolejne mistrzostwa świata. Ponieważ chęć gry zgłosiło ponad 16 drużyn, konieczne stało się rozegranie eliminacji. FIFA zdecydowała, że rolę kwalifikacji dla Anglii, Szkocji, Walii i Irlandii Północnej spełniać będzie British Home Championship 1950. Anglicy bez trudów uzyskali kwalifikację i jechali na mistrzostwa jako jeden z kandydatów do złota.

Brazylijskie rozgrywki Anglicy rozpoczęli od meczu z Chile. Było to ich pierwsze spotkanie z drużyną spoza Europy. Anglicy wygrali 2:0 i z optymizmem przystępowali do spotkania z USA. Przed meczem nikt nie dawał zbyt wielkich szans amerykańskim amatorom. Ci niespodziewanie wygrali jednak 1:0. Porażka wywołała burzę w Anglii – gdy Reuters wysłał do Londynu komunikat "Anglia – USA 0:1", wielu ludzi uznało, iż w wiadomości tej zgubiono jedynekę i "powinno być" 10:1. Kiedy potwierdzono klęskę Anglików Daily Herald zamieścił na pierwszej stronie nekrolog o treści: Zawiadamia się wszystkich pograżonych w żałobie kibiców, że dnia 29 czerwca 1950 umarł futbol angielski.

Anglicy mieli jeszcze szanse na awans, pod warunkiem, że w ostatnim meczu turnieju pokonali by Hiszpanów przynajmniej 4:0. Anglia przegrała jednak ponownie 0:1. W ten sposób typowani do medalu Anglicy, już po pierwszej rundzie wrócili do ojczyzny.

W 1954 roku Anglicy wygrali wszystkie trzy mecze British Home Championship i awansowali na mistrzostwa gdzie wylosowano ich do grupy 4, razem z Włochami, Szwajcarią i Belgią. W grupie Anglicy, obok Italii, byli drużyną rozstawioną. Organizatorzy wprowadzili nowe przepisy według których drużyny rozstawione nie grały ze sobą, a jedynie z drużynami nie rozstawionymi. Ponadto wg nowych zasad mecz, mimo, że odbywał się w fazie grupowej – nie mógł zakończyć się remisem, chyba, że rezultat taki utrzymał się do końca dogrywki. Zgodnie z tymi zasadami Anglia zagrała

jedynie z Belgią i Szwajcarią. W pierwszym meczu z Belgią do 90 minuty było 3:3. W dogrywce drużyny strzeliły po jednym голу i mecz zakończył się remisem 4:4. W drugim meczu Anglia pokonała, bez większych problemów, gospodarzy turnieju - Szwajcarię 2:0 i wyszła z grupy na pierwszym miejscu. W ćwierćfinale jej rywalem byli aktualni mistrzowie świata - Reprezentacja Urugwaju. Anglicki przegrali 2:4. Wymieniana przed mistrzostwami w gronie faworytów Anglia, znów nie dotarła nawet do fazy medalowej. Po kolejnych nieudanych mistrzostwach Anglikom na pocieszenie zostało pięć, odniesionych jeden po drugim, tryumfów w British Home Championship. W międzyczasie Anglicki rozpoczęli grę w eliminacjach do szwedzkich mistrzostw świata. Kwalifikacje oddzielono od Mistrzostw Brytyjskich.

Anglicki trafili do grupy 1, razem z Irlandią i Danią, z której zdołała awansować do mistrzostw. Przed mistrzostwami Lwy Albionu rozegrali kilka spotkań towarzyskich. Pokonali w nich Francję 4:0, Portugalię 2:1, przegrali z Jugosławią 0:5 i zremisowali 1:1 ze Związkiem Sowieckim. Ten ostatni rywal był jednocześnie pierwszym na mistrzostwach świata. Podobnie jak w sparingu, tak i tu padł remis (2:2). Oprócz wspomnianych już zespołów w Grupie 4 grały także Brazylia i trzecia drużyna poprzednich mistrzostw, Austria. Zarówno z Canarinhos, jak i podopiecznymi Karla Augauera Anglicki zremisowali, odpowiednio - bezbramkowo i 2:2. Po trzech meczach mieli na koncie 3 punkty i bramki 4:4. Tyle samo co Sowieci. Obie drużyny zajmowały ex aequo drugie miejsce. Oznaczało to konieczność rozegrania barażu o wyjście z grupy. Mecz, który odbył się 17 czerwca, wygrał ZSRR (1:0).

W roku 1960, odbyły się pierwsze Mistrzostwa Europy, jednak Anglia nie wyraziła chęci gry w turnieju. Przystąpiła natomiast do swoich czwartych już eliminacji mistrzostw świata, które miały odbyć się w Chile. Anglicków wylosowano do grupy z Luksemburgiem i Portugalią. Drużyna zainaugurowała rozgrywki 19 października 1960, meczem z Luksemburgiem. Anglicki wygrali bez problemu 9:0 i objęła prowadzenie w grupie, którego nie oddała już do końca eliminacji.

Na mundialu w Chinach Anglicki trafili do grupy z Węgrami, Argentyną i Bułgarią. Na otwarcie Wyspiarze przegrali z Węgrami 1:2. Później przyszło jednak zwycięstwo 3:1 z Argentyną po golach Flowersa, Charltona i Graevesa i bezbramkowy remis z Bułgarią. Dzięki lepszemu bilansowi bramek Anglia wyprzedziła Argentynę i z drugiego miejsca awansowała do ćwierćfinału, gdzie trafiła na Brazylię. Anglicki przegrali 1:3, po raz drugi w historii, kończąc udział w mistrzostwach świata na ćwierćfinale.

Po Mundialu Anglicki rozpoczęli eliminacje do Mistrzostw Europy i przystąpili do gry w British Home Championship 1963. W pierwszym meczu, 20 października 1962, Anglicki zwyciężyli z Irlandią Północną 3:1. Miesiąc później rozbili natomiast Walię 4:0. Po meczu, z bliżej nieznanych powodów, z roli selekcjonera zrezygnował Walter Winterbottom. Trener prowadził Anglię w 139 meczach międzypaństwowych (78 wygranych, 33 remisy i 28 porażek).

Następcą Winterbottoma został Alf Ramsey. Początek nie był udany dla trenera. Drużyna nie awansowała do Mistrzostw Europy a w British Home Championship musiała uznać wyższość Szkocji. Po odpadnięciu z eliminacji Mistrzostw Europy Anglicki zajęli się przygotowaniami do mistrzostw świata, który miały zostać rozegrane w ich kraju.

W fazie grupowej Anglikom przyszło walczyć z Urugwajem, Meksykiem i Francją. Jako gospodarze

imprezy Anglicy zagraли w meczu otwarcia. Rywalem był Urugwaj. Mecz zakończył się bezbramkowym remisem. Dopiero w kolejnych spotkaniach Anglia odniosła dwa zwycięstwa, dzięki czemu, po raz trzeci w historii występów w finałach mistrzostw świata udało się jej awansować do ćwierćfinału. Tam na podopiecznych Ramseya czekała Argentyna. Anglicy wygrali 1:0 i awansowali do nieosiągalnej dotąd strefy medalowej. W półfinale gospodarze turnieju uporali się z rewelacją mistrzostw – Portugalią (2:1). W finale Anglia spotkała się z Niemcami Zachodnimi. 90 minut regulaminowego czasu gry zakończyło się wynikiem 2:2. W dogrywce Anglicy zdobyli dwa gole i zdobyli upragniony tytuł mistrzów świata.

Po zwycięskim mundialu Anglicy przystąpili do gry w British Home Championship, które znów posłużyły za eliminacje, tym razem Mistrzostw Europy. Jako kwalifikacje miały się liczyć wyniki dwóch edycji – 1967 i 1968. Z British Home Championship Anglicy zdołali awansować do baraży, w którym rywalem był obrońca tytułu Mistrza Europy – Hiszpania. W pierwszy meczu, rozegranym 3 kwietnia 1968 na Wembley Anglicy wygrali 1:0. Miesiąc później, w rewanżu na Estadio Santiago Bernabeu w Madrycie, zwycięstwem 2:1 drużyna przypieczętowała awans do mistrzostw starego kontynentu.

W turnieju finałowym zagrały tylko cztery drużyny. Anglicy w półfinale trafili na Jugosławię i przegrali 0:1. W meczu o 3 miejsce wygrali natomiast ze Związkiem Sowieckim i wywalczyli brązowy medal.

Anglicy, jako mistrzowie świata, mieli zapewniony awans na kolejny Mundial. Wygrana z Rumunią, porażka z Brazylią oraz zwycięstwo nad Czechosłowacją dały Anglii awans do ćwierćfinału. Tam podopieczni Ramseya zmierzyli się z Niemcami Zachodnimi. Anglicy po golach Mullery'ego i Petersa prowadzili dwa zero. Ramsey postanowił oszczędzić gwiazdę reprezentacji - Charltona na półfinał i ściągnął go z boiska. W kolejnych minutach rywale zdobyli dwa gole i wyrównali stan meczu. O tym kto zagra w półfinale miała zdecydować dogrywka. W 108 minucie bramkę zdobył Gerd Müller i do strefy medalowej awansowali Niemcy. Po turnieju na trenera Ramseya spadła fala krytyki, zachował on jednak swoją posadę.

Po Mundialu Anglicy po raz trzeci w historii przystąpili do eliminacji Mistrzostw Europy, które zakończyli na pierwszym miejscu w grupie. W barażach o mistrzostwa Anglicy spotkali się z NRF. Niemcy wygrali 3:1 zamykając Anglikom drogę do mistrzostw. Drużyna nie zagrała także na mundialu w 1974 roku. W eliminacjach lepsi okazali się Polacy. Niedługo potem posadę trenera stracił Sir Alfred Ernest Ramsey (po raz ostatni poprowadził Anglię w zremisowanym 0:0 meczu z Portugalią). Ramsey był trenerem 12 lat. Prowadził Anglików w 113 meczach, z których wygrali 69, zremisowali 27 i przegrali tylko 17. Prowadzona przez niego kadra, zdobywając mistrzostwo świata i brązowy medal Mistrzostw Europy, a także dziesięciokrotnie tryumfując w British Home Championship, strzeliła 224 gole, tracąc 98.

Następcą Ramseya wybrano Dona Revie, który w ciągu kilku lat z ligowego średniaka Leeds United zbudował drużynę międzynarodowego formatu. Revie był jednak związany kontraktem ze swoim klubem i obiecał, że przejmie obowiązki selekcjonera w listopadzie 1974 roku. Od maja do października trenerem kadry tymczasowo był były szkoleniowiec Manchesteru Joe Mercer, który poprowadził reprezentację w siedmiu meczach, trzy z nich wygrał, trzy zremisował i jeden raz poniósł porażkę. Revie rozpoczął swoją kadencję od efektownego zwycięstwa 3:0 nad Czechosłowacją w eliminacjach do Euro 1976. Dwa remisy z Portugalią i porażka z Czechosłowakami na finiszu

kwalifikacji sprawiły jednak, że Anglicy nie pojechali na Euro.

W eliminacjach do mundialu 1978 Anglicy ograli dwukrotnie Finlandię i mimo iż przegrali z Włochami, wciąż mieli szanse na udział w mistrzostwach. O tym, kto pojedzie na mundial miały zadecydować jesienne mecze rewanżowe. W maju podopieczni Reviego wyjechali na tournée do Ameryki Południowej, gdzie zagrami towarzysko z Brazylią, Argentyną i Urugwajem. Po ostatnim meczu niespodziewanie do dymisji podał się selekcjoner Revie. Jak się później okazało trener przyjął korzystniejszą finansowo propozycję prowadzenia reprezentacji Zjednoczonych Emiratów Arabskich. W Anglii rozpętała się medialna burza. Czołowe dzienniki apelowały o nałożenie dożywotniej dyskwalifikacji na trenera. Ostatecznie szefowie federacji ograniczyli się do wydania oświadczenia, w którym potępiali zachowanie szkoleniowca i zapowiedzieli jak najszybsze znalezienie jego następcy. We wrześniu 1977 roku, na miesiąc przed decydującymi spotkaniami eliminacyjnymi, nowym selekcjonerem został Ron Greenwood.

Greenwoodowi nie udało się awansować do mundialu 1978 jednak dwa lata później uzyskał awans do Euro 1980, dzięki czemu Anglicy po raz pierwszy od dziesięciu lat wystąpili na międzynarodowej imprezie. Mimo ogromnych oczekiwań drużyna po remisie 1:1 z Belgią, porażce 0:1 z gospodarzami imprezy Włochami i zwycięstwie 2:1 z Hiszpanią zajęła w grupie dopiero trzecie miejsce.

W 1982 roku Anglia po 12 latach przerwy pojechała na mundial. Turniej rozpoczął się obiecująco, od wygranej 3:1 z Francją. Później przysły zwycięstwa z Czechosłowacją 2:0 i Kuwejtem 1:0 które dały Anglii pewny awans do kolejnej fazy turnieju. W drugiej fazy zwyciężyła na drodze po tytuł stanęli Anglikom gospodarz turnieju Hiszpania oraz ekipa RFN. Tylko zwycięzca grupy awansował do strefy medalowej.

Bezbramkowy remis w meczu z RFN przyjęto jako dobry wynik. Jednak po zwycięstwie RFN nad Hiszpanią 2-1, w ostatnim meczu z gospodarzami mundialu, Anglicy aby awansować musieli wygrać strzelając co najmniej dwa gole. Wyspiarze jedynie zremisowali i odpadli z dalszej rywalizacji.

We wrześniu 1982 roku nowym selekcjonerem reprezentacji został Bobby Robson. Eliminacje do Euro 1984 zakończyły się niepowodzeniem, wkrótce potem, występami na kolejnych turniejach o mistrzostwo świata, drużyna powróciła do futbolowej czołówki. Zarówno w 1986, jak i 1990 roku drużyna Robsona odpadała w pechowych okolicznościach po porażkach z przyszłymi triumfatorami imprezy (najpierw w meczu ćwierćfinałowym wyeliminował ją gol strzelony ręką przez Maradonę, a cztery lata później po serii rzutów karnych przegrała półfinał z RFN). Na mundialu 1990 drużyna dotarła do półfinału. Ośmioletnia kadencja Robsona nazywana była często odrodzeniem reprezentacji. Trener w plebiscycie zorganizowanym na koniec stulecia przez jedną z brytyjskich stacji telewizyjnych uznany został za najlepszego, po Alfie Ramseyu, selekcjonera w XX wieku.

W latach 90. od odejścia Robsona reprezentacja tylko raz brała udział w finałach mistrzostw świata, z którymi zresztą pożegnała się już w drugiej rundzie. Trzykrotnie wystąpiła w mistrzostwach Europy, ale w 1992 i 2000 roku, mimo iż była jednym z faworytów całego turnieju, odpadała po fazie grupowej. Połowicznym sukcesem zakończył się bój o miano najlepszej drużyny Starego Kontynentu w 1996 roku. Anglicy, którzy byli gospodarzami tamtej imprezy, wraz z Francją musieli podzielić się brązowym medalem. Dwa razy odpadali w tym czasie z wielkich turniejów, bo gorzej od rywali wykonywali rzuty

karne.

W ciągu dekady z kadrą pracowało aż czterech szkoleniowców. Angielscy piłkarze byli w tym czasie jednymi z najlepszych na świecie, jednak chociaż na co dzień grali w najlepszych zespołach Europy, nie byli w stanie stworzyć dobrej drużyny. Po kolejnych nieudanych finałach mistrzostw świata i Europy władze FA coraz głośniej mówiły o potrzebie zatrudnienia selekcjonera urodzonego poza Wyspami. W mediach pojawiało się wiele nazwisk: Aimé Jacquet, Arsène Wenger, Gérard Houllier, Alex Ferguson, Guus Hiddink, Richard Møller-Nielsen oraz Sven-Göran Eriksson. Ostatecznie 31 października 2000 roku wybór padł na Erikssona.

Szwed rozpoczął pracę od pokonania 3:0 Hiszpanii. W eliminacjach do mundialu 2002 Anglicy rozgromili 5:1 Niemcy na ich stadionie w Monachium. Po zwycięstwie nad Albanią i remisie z Grecją w ostatniej fazie kwalifikacji, Anglicy, którzy przed pojawieniem się Szweda zajmowali przedostatnią lokatę w grupie, wywalczyli awans z pierwszego miejsca. Na koreańsko-japońskim turnieju Anglicy mieli jedną z najmłodszych i najmniej doświadczonych drużyn spośród wszystkich finalistów. W inauguracyjnym spotkaniu grupowym Anglicy zremisowali 1:1 ze Szwecją. Kilka dni później pokonali 1:0 Argentynę. Na koniec, pewni awansu, zanotowali bezbramkowy remis z najsłabszą w grupie Nigerią. Po wysokim zwycięstwie 3:0 w drugiej rundzie nad Danią, młoda drużyna angielska wskazywana była na jednego z głównych faworytów do zdobycia Pucharu Świata. Na drodze do finału stanęli im jednak Brazylijczycy, z którymi Anglicy przegrali 1:2.

Kadra Anglików na kolejne mistrzostwach Europy wydawała się jeszcze silniejsza od tej sprzed dwóch lat. Do pierwszej jedenastki awansowali 24-letni obrońca John Terry i dwa lata starszy pomocnik Frank Lampard. Poza tym powrócili nieobecni na mundialu z powodu kontuzji Gary Neville i Steven Gerrard. Mimo to Synowie Albionu zakończyli swój udział na Euro 2004 na ćwierćfinale, w którym zostali wyeliminowani przez gospodarzy Portugalczyków. Podobnie jak w 1990, 1996 i 1998 roku odpadli, bo gorzej od rywali egzekwowali rzuty karne.

Na mistrzostwach świata w Niemczech Anglia grała w grupie z Paragwajem, Trynidadem i Tobago i Szwecją. Drużyna wygrała dwa pierwsze mecze, zapewniając sobie awans, lecz styl w jakim zostały odniesione nie był przekonujący. W swym ostatnim meczu grupowym, zespół Trzech Lwów zremisował ze Szwecją 2:2. W 1/8 finału Anglia pokonała Ekwador 1:0. W ćwierćfinale Anglii przyszło się zmierzyć z Portugalią. Mecz zakończył się bezbramkowym remisem i o wyniku decydowały rzuty karne. Tak jak dwa lata wcześniej, w rzutach karnych lepsi okazali się Portugalczycy. Po mistrzostwach współpracę z kadrą zakończył szwedzki trener.

Po rezygnacji Erikssona, trenerem został Steve McClaren. Anglicy nie zdołali awansować do kolejnych Mistrzostw Europy a trener został zwolniony ze stanowiska. Na jego następcę Football Association wybrał obecnego trenera - Fabio Capello.

Swoją kadencję Capello rozpoczął od gier w eliminacjach mistrzostw świata. Anglia trafiła do grupy z Andorą, Białorusią, Chorwacją, Kazachstanem i Ukrainą. Rezultaty spotkań pokazały, że zatrudnienie Włocha było bardzo dobrą decyzją. Anglicy już kilka kolejek przed końcem eliminacji zapewnili sobie awans na mistrzostwa.

Na mistrzostwach świata Anglicy w grupie C rywalizowali ze Słowenią, Algierią i Stanami

**Magiczny
Kraków**

Zjednoczonymi. Pierwszy mecz w Afryce Południowej Anglicy zremisowali 1:1 z USA. W kolejnym spotkaniu także zremisowała z Algierią. O awansie miał zdecydować ostatni mecz, z liderem grupy – Słowenią. Anglicy wygrali 1:0 dzięki czemu wyszli z grupy, zajmując w niej drugie miejsce. W 1/8 finału podopieczni Capello przegrali 1:4 z Niemcami. Po odpadnięciu z turnieju media angielskie domagały się dymisji trenera. Wśród kandydatów na stanowisko trenera wymieniano Harry'ego Redknappa, Roya Hodgsona, oraz Davida Beckhama. Ostatecznie Angielska Federacja zdecydowała się nie zrywać obowiązującego do Mistrzostw Europy w 2012 roku kontraktu z włoskim szkoleniowcem.

W eliminacjach do EURO 2012 Anglicy w grupie G rywalizowali z Czarnogórą, Szwajcarią, Walią i Bułgarią. Bilans 5 wygranych i 3 remisy dał Anglikom pewne pierwsze miejsce.

Na mistrzostwach rozgrywanych w Polsce i na Ukrainie Anglicy zagrają w grupie D. Ich rywalami będą kolejno Francja (11 czerwca, 18:00 Donieck, Donbas Arena), Szwecja (15 czerwca, 20:45 Kijów, Nacionalnyj sportywnyj kompleks Olimpijskij) oraz Ukraina (19 czerwca, 20:45 Donieck, Donbas Arena).